

כָּנָה אֶרְ

על הארץ: "מאד מעניין הנושא של הפרוזת הדת מהמדינה - רק אצל היהודים זה ביחד".

על העולם: "כשאני קוראת עיתון יש לי על הגב חידודים, אנשים משחיתים את העולם, תראה מה קורה בים הצפוני... תאר לך עולם בלי חיים... ", ווגם: "אנשים היום חיים על לשות ראשם, משקיעים המון בלבשות ראשם ואני לא מבינה את זה? למה צריך את זה? צריך להיות אתה! כל אחד צריך להיות הוא!".

ניסיתי להעלות את השיחה על הכתב אך הדברים נשמעו כשי ולא בעברית של חנה ולא בניסוחה המיחודי. בשפטיהם הם נשמעים יומיומיים ולא מעניינים. לכן הבנתי רק מספר משפטים.

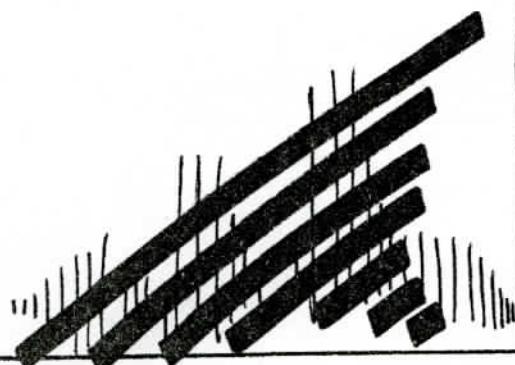
...וכל הזמן התנגן בי השיר של רחל שפירא "כמו צמח בר"

"מחר אני אהיה כה רחוכה
אל תחפשו אותי...
...הזמן ישkeit הכל
אני הולכת לדרכי...
...אני אהיה לצל חולף בשדותיכם
لسוד נסתר.

היו שלום אני חייתי בינייכם
כמו צמח בר".

נוחי בשלום על משבך תהא נשטח
צורחה בצרור החיים.

וונתן

לפני כארבעה חודשים הגיעeli חנה לזכירות נשנית על ההליכון, לטפל בעניין שלא.

הופעתה מהעברית שלה ובהירות המחשבה שנגדו את הופעתה המוזחת, המרושלת והמאז זקנה. התרשם מדבריה החדים על חיים בכלל ועל הקיבוץ בפרט.

בלי לפגוע בחברים אחרים, היה זה אולי המפגש המיחוד ביותר שקרה לי עד כה בזיכרונות. בנושא הנדון חנה שיכנעה אותה והצלהה גם להעבירה לנוגעים בדבר. יחד עם זה, הלק וצמח בירצון עז לפגוש את חנה, להזכיר אותה, לחות שוב את החוויה. כשהגענו הבישל הרהבותי עוז, הרמתי טלפון ונפגשו.

מהתחלת השיחה ולכל אורכה חנה השביעה אותה שלא אפרנס את הדברים. לא בגלל שהם סודדים או מאדי אינטימיים אלא בגלל שהוא "נשמה אפורה וטועה ולא רוצה להפריע, לא רוצה להכנס לבתי החברים ולראיהם". לדבריה "הדברים מאד לא מעניינים ולא ראויים לפירוסום".

יחד עם זה הסכימה לדבר אותי ובאותה עברית צחה ובאותה לשון בהירה סיפה לי על עברה כמו שכתבה עמליה. סיפה לי למה בחרה להיות בלבד: "היתה לי לדה מאד רגישה, היו מסתכלים עלי הייתה מסמיקה, הייתה קצת רואין והשקרים שהיתה צריכה לחובש היוו מקור נסף לבושה. שנודע לי שкорץ הראה הוא דבר שעובר אצלנו במשפחה בתורשה, החלטתי: אני לא משתמש את הדור הזה! לא יהיו עוד ילדים כמוני!".

דיברה על הקיבוץ היום: "חסרים עיריים אינטלקטואליים".